

שפכי במים

מה אותו נחל נובע, שמימיו אינם פוסקים עד עצם היום הזה, לא הגיע למדרגתו אלא ע"י התבודדות אף ישראל שופכים ליבם בהתבודדות ושיחה ב'ינים ל'יני ק'ונם, וע"ז לא יחה מדרגתו שלא יגשע אליו

לב שופכים נבחך במים

לשפך את הלב כמו לחבר זמן באמת

ר' חצק'ל בין עצי היער...

ללא משים בוקעת אנחה כבידה מליבו... 'אוי רבונו של עולם, מה יהיה איתי, מדוע ננעלו בפני שערי תפילה...' מפטיר הוא במריירות, דומה בעיניו באותה שעה, שעליו נאמר הפסוק "סתם אלוקים את תפילתי..." 'האם כה גרוע אני עד שאיני ראוי אפילו לדבר מילה לפני ה', מה ביקשתי בסך הכל, לקיים את ציווי רבינו ולהתבודד לפני ה'... וגם זה נמנע ממני...'

אך אז מרגיש אלימלך קול שקט אך בטוח הנובע מפנימיותו: "אלימלך יקירי! כלום ביקשתי ממך לדבר לפני דרשה מיוסדת לתלפיות, או מאמר תורני עמוק? כל מה שביקשתי הוא לשמוע אותך בעצמך, את האנחה האמיתית הבוקעת מעומק ליבך..."

אלימלך נזכר במה שכתב רבינו: "הנה יקר גנוחי ונוה (שקורין קרעכץ) מאיש ישראלי כי הוא שלמות כל החסרונות..."

נכון שיש הרבה חלקים בהתבודדות, הן לפרש שיחתו בטענות ואמתלאות, בדברי חן וריצוי ופיוס, ולבקש מה' שיקרבהו לעבודתו, והן חלק המשפט והחרטה, ההודאה והכיסופים, ועוד ועוד, אך עיקר מה שאמר רבינו "ההתבודדות הוא מעלה עליונה הגדולה מן הכל" אינו מוגבל דווקא בהתבודדות כזו או אחרת, אלא העיקר הוא: "לקבוע לו על כל פנים שעה או יותר להתבודד לבדו באיזה חדר או בשדה", כי זה מה שהשם יתברך רוצה, שנשב לפניו, ונכין את ליבנו להתקרבות אליו, ואילו הדיבורים? הטוב בעיניו יעשה, אם רוצה ישלח דיבורים חדשים מלמעלה, אך העיקר חפץ הוא שנבוא לפניו, נתפייס עמו ונשוב אליו...

לאחר זמן מה הביט ר' אלימלך בשעונו, ושוב לא האמין למראה עיניו: שעתים תמימות חלפו עליו בדיבורים מתוקים ונפלאים שזה זמן רב לא זכה להם, שוב הרגיש את הטעם הנפלא של עצת ההתבודדות, לו זוכים רק כשמתעקשים מעט לשבת בשדה, ואז, השי"ת עוזר, ומגיעים לנקודה הפנימית, לאיזה אנחה או דיבור אמיתי, ושוב נפתח הלב לדבר כראוי לשפוך ליבנו כמים נוכח פני השם!

אלימלך אינו מתייאש, הוא מנסה שוב, פותח את פיו לומר איזה דיבור של הודאה, בקשה או סתם להשיח את אשר על ליבו, אך אפילו חצי מילה אינה מצליחה להשתחרר מפיו...

דבר המערכת |

'שבת שפכי'

הנה זה בא - בהדרו, ביופיו, וברוב פארו, בכבוד ובגשם נקבלו

הניצנים נראו בארץ. הכל התחיל לפני שנתיים בשנת תשפ"ב, כשהרעיון המופלא של שבת 'שפכי' קרה עור וגידים במחשבה, ומשם ירד במהרה למכשב הדפוס וזכה לפרסום אדיר בקרב חסידי ברסלב, כשעד מהרה התקבל הדבר אצל אנשי שלומינו בחיבה יתירה, ובכל בתי הכנסיות של חסידות ברסלב דיברו בשב"ק פרשת בל"ק על נושא ההתבודדות, אכן מה נהדר ומה נחמד היה, להתעורר ולהתחזק בצוותא בעצת העצות שהנחילנו רביה"ק זיע"א.

כחלוף שנה. פרשת בל"ק תשפ"ג. הדר קיבלוהו באהבה, וביתר שאת וביתר עוז, כלל חסידי ברסלב בכל מקומות מושבותיהם מן ועד באר שבע, התבשרו על שבת 'שפכי' הקרבה ובאה, כאשר בכל מקום אשר דבר רביה"ק מגיע, הוא נכתב ונשמע ומדובר באיזה שהיא צורה, הבשורה המרנינה על דבר קיומו של שבת שפכי הגיעה בכל בתי הכנסיות של אנ"ש והמוחשה ממש בכל אופן שהוא. בשנה זו נתחדש חידוש נוסף, כאשר כלל חברות הבחורים מכל רחבי הארץ הצטרפו למיזם נורא ונפלא זה באופנים שונים, כל חבורה ודרכה. האחת יצאה לשדה, השנייה בחרה למתג את הנושא במיוחד בחבורה כרב שיש מרתק או אפילו קבלות כל שהם בנושא זה. ניתן לומר שהמהפכה באותה שנה הושלמה, ונתנה את אותותיה בקרב כלל חסידי ברסלב, כאשר התגובות הרבות שהגיעו למערכת, בהחירו עד כמה הדבר היה חשוב נחוץ למען כלל חסידי ברסלב.

והנה אנו כאן. מתכוננים בדחילו ורחימו יחד עם רבבות אלפי חסידי ברסלב לקראת שבת 'שפכי' בשנה השלישית, "בתלת שנים הוי חזקה". אם בתחילה היו כאלו שהביטו בפליאה; האמנם - הנכון הדבר? היצלח העניין?

קעת אנו כאן ועומדים בשעה זו ומשפשפים עינינו, "זה ה' קיינו לו נגילה ונשמחה בישועתו", אכן זכינו שכלל חסידי ברסלב נענו בחיבה לקריאה זו. החל מהבתי כנסיות של אנ"ש שהלכו בראש וקיימו את שבת 'שפכי' במגוון אופנים, אם בריקודים, אם בקריאה מיוחדת כליל שבת לפני אמירת 'כמונא', אם בניגוני התבודדות ב'לכה דודי', ועוד, וכמונא בכל מקום ומקום. נישאו דרשות נפלאות ומעוררות על נושא זה. כך גם המשיכה הבשורה המדהימה לכל עלוני ומגויני ברסלב, בקווים, ובפרסומים, כשכל ארגוני הבחורים והאברכים מצטרפים אף הם בביטאוניהם.

המשך בעמוד הבא

השדות המוריקים קידמו את פניו של אלימלך בדממה חרישית, הפרחים והקוצים והשיחים הגבוהים התנענעו הילך והילך למשב הרוח, וברקע נשמעו ציוצי הציפורים וצרצורי כל מיני יצורים...

כמו בכל יום מהלך אלימלך בשבילי השדות, מכיר הוא את השבילים כאת כף ידו, יכול הוא להלך בעיניים עצומות עד לפינה המיוחדת בה הוא שופך את צקון ליבו לפני בוראו, אין שעה אהובה עליו כשעת ההתבודדות בה הוא נפנה מכל עסקיו וטרדותיו, מתיישב על סלע רחב תחת קבוצת אילנות תמירים המצילים ומגינים עליו מקרניה של השמש היוקדות, ואז במקום שאין כל בריה מטרידה אותו, ושם כבן המתרפק על ברכי אביו, הוא מפציר ומפייס, מתחנן וזועק, ואף מודה מקרב ליבו על חסדיו העצומים של השם יתברך המשפיע עליו כל טוב ללא גבול... לפעמים אינו שם ליבו איך שה"שעה" חולפת ביער, הוא מביט בשעונו ואינו מאמין למה שענינו רואות: 'האומנם?! כבר חלפה שעה ורבע?! היאך יתכן, והלא ממש לפני רגעים ספורים התיישבתי ועדיין אפילו לא התחלתי לפרש אפס קצה ממה שמונח על ליבי...!'

*

אמנם, בתקופה האחרונה עובר ר' אלימלך קשיים מיוחדים בכמה מישורים, מצד אחד פרנסתו דחוקה עליו ביותר. ומצד שני הוא מתמודד עם אתגר חינוכי מורכב, כך שמוחו תפוס בכל עת בעניינים העוברים עליו, וליבו בל עימו...

הוא אינו מצליח להתרכז ולהוציא הגה מפיו. דומה הוא כאילו נתקעה עצם בגרונו החוסמת את הדרך בפני הדיבורים מלצאת מפיו...

ר' אלימלך חש בחוסר רגיעה, הוא מתרומם מהסלע, ומשוטט אנה ואנה, כשהוא מנסה ליישב את מחשבותיו הסוערות כגלי הים, אך ללא הצלחה. מרגיש הוא שהיום לא יצליח בשום אופן להתבודד כראוי, כפי שהוא אוהב...

"ונפשו קשורה בנפשו"

ונבאר; הן נכון שחלק גדול מההתבודדות, הינו כדי לחזור בתשובה, לחשב חשבונה של נפש, להודות על העבר, ולבקש על העתיד, אך עיקר העניין של ההתבודדות, וכל המעייני ימצא, שלשון רביה"ק ברוב השיחות על ההתבודדות היא 'לשוח', 'להשיח', 'לספר', 'לשפוך ליבו'. אלו לא לשונות שקשורים לתפילה ולסדר המוזכר לעיל. אלו לשונות המגדירים קשר, "ונפשו קשורה בנפשו", כמו חבר, לשפוך את הלב.

אם אדם היה מבין ומכניס לליבו, שעניין ההתבודדות הוא קשר עם אבא, קשר בין ילד למולידו שאין קשר יותר עמוק מזה, קשר של בן החוזר מהתלמוד תורה ומספר לאביו כל מה שעבר עליו, היינו מבנינים את מעלתה העצומה של העצה הנפלאה מכל.

ונצייר את הדבר לעצמינו; ילד חוזר הביתה, כולו מלא ברגשות ורצונות, ותאוותו היא רק לפרוק את כל הסיפורים והמעשים, אותם צבר במשך היום כולו. הוא מתיישב ליד אביו ומתחיל לספר במלא החינניות והמרץ, מה היה ומה קרה, ועל הדרך הוא שופט את מעשיו ואת מעשי חבריו, הוא מעניק ציון לכל דבר, ואבא כמו אבא, מקשיב ומתעניין ושואל ומיעץ מתוך אהבתו הכנה אליו, וכך נוצר הקשר, הקשר האמין שאין כמותו...

כשנבין שהתבודדות פירושה להיות מחובר להשי"ת, להיות קשור בקשר בל ינתק, לחיות את השם. שזו איננה 'פגישו', שזה גם לא אמצעי, זוהי המטרה!

אז נזכה להשיח את הלב, לשפוך את המעברים, לפרט כל פעולה ופעולה, לחוות כל מעשה ומעשה, וממילא; להפנים מהו טוב ומהו רע, להשתוקק, לרצות, לדעת שלא יודעים, להבין שלא מבינים, לחוש טעם בחיים, להרגיש אלוקות, לחיות חיים נצחיים, להיות בגן עדן בעולם הזה, לבטל את הרצון לרצונו, להיות חלק ממנו יתברך, להיכלל בו. להיות קשור בקשר של קיימא.

"ונפשו קשורה בנפשו".

קשר בין אבא לבן!

התבודדות!

שיוציא אותו מחשך לאור ויחזירהו בתשובה שלמה באמת ואל יתן דמי לו עד שיענהו ויפא על פי שהוא קורא וצועק להשם יתברך זה זמן רב מאד ועדין הוא רחוק מאד מאד אף על פי כן אם יהיה חזק ואמין בתפלות ובקשות בודאי סוף כל סוף יענהו השם יתברך ויקרבו לעבודתו באמת בודאי בלי ספק, רק חזק ואמין" (תורה ק"א ליקו"מ תנינא).

ההתבודדות הינה כזו חשובה והיא "עיקר ושושן ויסוד של כל העצות להתקרב להשי"ת", אם גדולה ורבה מעלתה של התבודדות מדי יום בימום כציווי של הרבי, מדוע קשה הדבר ומהווה מעמסה על רבים מחסידי ברסלב?

לשם כך עלינו להעמיק בדבריו של רבינו הקדוש למוהר"ת תקופה קצרה לאחר התקרבותו, וכך כותב ר' אברהם ברבי נחמן ב'כוכבי אור' על רבינו ומוהר"ת:

"...ובאמצע השיחה לקחו אדמו"ר ז"ל ב'דין הקדושות סביב כתפיו וענה ואמר לו ב'זה הלשון: אין וייעטער סע זייער גיט, אז מע רעט זיך אויס דאס הארץ פאר ה' יתברך, הינו אזוי וויא מע רעט זיך אויס פאר איין אמת'ן גיטן פרינט (ומענה, טוב מאד אם אומרים את כל שבלב לפני ה' יתברך הינו כמו לפני חבר טוב אמת'י). ומיד נכנסו אלו הדבורים בלכבו כאש בוערת ממש, והבין תכף שעלי ידי עצה זאת בודאי יהיה נעשה איש כשר קראוי. כי כל מיני מחשבות שייסב בעל דבר בדעתו וקל מיני מניעות שיימנעוהו כלם יספר לפני השם יתברך ויבקש מאתו רחמים ותחנונים על כל דבר שיעזרו להיות קראוי לאיש הישראלי וכו'" (כוכבי אור, אנשי מוהר"ן ד', ה').

כוונתו של רבינו ודאי הייתה, להעביר למוהר"ת את דרך ההתבודדות, אך ניתן לומר שכונתו הייתה גם להדגיש את מעלת ההתבודדות במילים; לא עוד תפילה אלא 'אומרים את כל שבלב לפני ה' יתברך הינו כמו לפני חבר טוב אמת'י'!

'חבר?' התבודדות היא לדבר עם השם, היאך ניתן לשוות זאת לדיבור עם חבר, טוב ככל שיהיה?

אלא שבמילים אלו מקרב הרבי לליבנו את גודלה העצום, ומשקלה הסגולי הנורא של עצת העצות – ההתבודדות.

התבודדות!

המילה שמרטיטה את ליבו של כל חסיד ברסלב באשר הוא.

אחד הדברים שעליהם הזהיר רביה"ק כל אחד ואחד מתלמידיו, חוק ולא יעבור, היה ההתבודדות בכל יום ויום:

"גם זאת הייתה הנהגה כללית שהזהיר את כל אחד ואחד - דהיינו: להתבודד בכל יום, ויפרש שיחתו לפני השם יתברך, ולבקש מלפניו רחמים ותחנונים לזכות להתקרב לעבודתו יתברך. ושיחה זו תהיה בלשון אשכנז שמדברים בו" (שיחות הר"ן קפ"ה)

משל למה הדבר דומה, לאחד שנצרך לכמה וכמה סוגי תרופות לרפא חלאי גופו, כשהגיע לרופא הגדול של העיר, אמר לו הרופא כי ישנה בידיו, תרופה אחת לכל החולאים בבת אחת, אלא שתרופה זו יקרה היא עד למאד, אך ביכולתה לפתור את כל בעיות חוליו ואף דברים נוספים שאינם ידועים לו. ברי לכל בר דעת שאדם שפוי ייקח בשני ידיים תרופה כוללת זו.

כך היא ההתבודדות. התרופה לכל ענייני התאוות והמידות הרעות, ולכל הנפילות וההסתרות שעוברות על האדם, אף שישנם עצות רבות וטובות לעבוד את השי"ת, ואף רבינו הקדוש נתן לנו עצות נפלאות ביותר כדי לזכות ולהרגיש חיות ושמחה בעבודתו יתברך, אך ע"פ רוב קשה מאד לקיים את העצות בעצמם, ולכן העיקר הוא לעזוב להשי"ת, וזעקה ותפילה זו כוללת את כל העצות להתקרב אליו יתברך ולהינצל משיני הס"מ וחילולתו.

וכך כותב רבי נתן: "פי עקר כלל ושרש ויסוד של כל העצות להתקרב להשם יתברך הוא רק אמירת תהלים ושארי תחנונות ובקשות והתבודדות לפרש שיחתו בינו לבין קונו לבקש מלפניו, שיקרבהו לעבודתו יתברך ורק על ידי זה זוכין לנצח המלחמה אם יהיה חזק ואמין מאד תמיד להעניר ולהתפלל ולהתחנן לפני השם יתברך תמיד יהיה איך שיהיה אז בודאי ינצח המלחמה אשרי לו כך הבנו מדברי רבנו, זכרוננו לברכה פי אף על פי שנמצאים פמה עצות טובות בספרי רבנו, זכרוננו לברכה שהם מלאים עצות להתקרב להשם יתברך אף על פי כן על פי רב קשה להאדם לקיים העצה בעצמה על פי העקר הוא תפלות ותחנונות ובקשות, יהיה איך שיהיה על כל פנים ידבר בפיו באיזה בחינה שהוא ויבקש מהשם יתברך תמיד

המשך דבר המערכת:

כך, שלא היה חסיד ברסלב אחד בכל הארץ שקרא או שמע משהו מאלו המביאים את דבר רביה"ק, שלא שמע על שבת מופלאה זו, "ומלאה הארץ דעה את ה'", אכן ההרמוניה המושלמת של הקריאה המגובשת והמרוכזת של כלל חסידי ברסלב על שלל קהילותיה, וכליה, שהתרכזו כולם במטרת קודש אחת; להכריז לכל אחד ואחד ש"אי אפשר להיות איש כשר באמת כי עם ע" התבודדות", יצרה את הישבת שפכי" הנכספת והנרצית, כזו שהביאה לתוצאותיה הברוכות כהיום הזה, כזו שאנו נמצאים כעת לקראת הפנים השלישית כשכלל לא נס ליחה, ואדרבה כל מה שאתה ממשמש בה היא מוסיפה טעם, ורק מגבירה את הכיסופין לקראת ההתעלות הציבורית ביסוד הגדול ביותר בתורת רביה"ק.

הפנים השלישית כאמור זה לא רק פעם שלישית, זה כבר חזקה, זה כבר משהו מבוסס ואיתן

לדורות, זוהי בעצם הכרזה של 'התבודדות על התבודדות', זוהי אמירה, שיש פעם בשנה עצירה, שכל אחד שואל את עצמו: 'ר' איד, מה עם ההתבודדות שלך? האם היך זוכה להיות מנושאי כליו של הרבי? ואם כן, האם זה נעשה כראוי? וההתחדשות, התעוררות וההתחזקות משמשים בערבוביא, כדי לחיות את האדם בהתבודדותו מהתחלה. לכל אלה ועוד, הוקדשה השבת המיוחדת, אשר מורכבת משני צדדים, מצד אחד משמיעים בבמות הציבוריות את גודל מעלתה של ההתבודדות, ומצד השני כל אחד לוקח את הדברים למעשה, וקובע לעצמו קביעות בהתבודדות חוק ולא יעבור כרצון רביה"ק!

אכן בס"ד, זהו הצלחתה של שבת 'שפכי' שכל אחד יקח את הדברים למעשה ויקבע לעצמו את הקביעות, וכמאמר מוהר"ת שעוד יהיה זמן שהעצה הזו תהיה כמו הנחת תפילין 'דרך כבושה לרבים', או אז שבת 'שפכי' יקבע את חזקתו ועמודו לסימן ולאות מול כל כוחות הס"א על השתייכותו הבלתי מעורערת לצד הקדושה, וכפי שאמר רביה"ק, שלא יהיה דרגה בעולם שלא יבואו על ידי זה. אמן ואמן.

'עולם אחר, חדש לגמרי!'

איש לא ידע את הסיבה.

הם כולם, עמדם ודרשו בלהט, בקול חוצב להבות. דיברו סרה, הוציאו דיבה, גרמו לעם שלם לבכות בכייה גדולה ב'לילה ההוא', לילה שייזכר לדורות.

ומנגד, עמד אחד, שהיה ותר וביקר בארץ בדיוק כמוהם - וסיפר בדיוק את ההיפך! כשאיש לא מבין מהיכן קיבל לכך את תעצמוות נפש הנדרשות למעשה אמיץ שכזה. הוא דיבר על חסדי ה' וגבורת ה', על כוחו של צדיק, ועל ההנהגה הפלאית הנוהגת עם כלל ישראל שהיא 'למעלה מדרך הטבע', 'עלה נעלה וירשנו אותה, כי יכול נוכל לה'. לא זו בלבד שהוא 'סבר אחרת' בליבו ובדעתו, אלא עוד העיז פניו בעזות דקדושה שתיזכר לדורות; 'ויהס כלב'. הוא הצליח - לזמן מה אמנם - להשתיק ולגרום לאוזן קשבת לדברי אלוקים חיים, לדעה והסברא האלוקית, שאיננה תלויה בשום 'נתונים טבעיים' למיניהם - עד כדי כך שגם ראשי המדברים היטו - בתחילה לפחות - אוזן לדבריו, ודבר ה' נשמע ברמה אל כל העדה, כך שנותרה 'בחירה' מלאה לכל אחד, לבחור בדרך ה' ולא להתייאש!

חז"ל מגלים לנו את סודו של כלב בן יפונה: מיד כשהחלו המרגלים ללכת לא"י, הבין כלב לאן נושבת הרוח, ומה הן המסקנות שהתקבלו כבר מעכשיו, עוד טרם דרכו רגליהם בעפר א"י, והוא ידע את 'כוח הרבים', את העקשנות העצומה שנדרשת כדי לעמוד מול הלך הרוח של כלל המרגלים. הוא גם ידע שיהושע התברך באופן אישי ממשעה רבינו שאף הוסיף אות 'לשמו, למען י-ה יושיעך מעצת מרגלים' כלשון חז"ל, אך הוא, נותר חשוף לסכנה ומועד לנפילה ברשתם! לכן נשא את רגליו אל ההרים, למערת המכפלה אשר בחברון, 'קומו ישני מכפל לסעדנו', מקום מנוחת אבותינו הק', כדי לשפוך שיח לפני ה' שבזכות הקדושים אשר בארץ המה, אולי יזכה וייציל גם הוא מרוע עצתם.

הבלתי ייאמן קרה, והוא הצליח! שאר המרגלים הסתכלו בכל מקום בואם בעין רעה, ולא טרחו להסתיר את שקריהם שבצבצו ועלו, ומיד לאחר דברי ה'אמת' שבהם, התחילו במשאם בשובם אל העם. אך כלב לא טעה, 'ועבדי כלב עקב רוח אחרת הייתה עמו'. עצת ההתבודדות, היא שעמדה לו לראות ולהסתכל על התמונה כולה במבט האלוקי והנכון!

ואלו הם דברי רביז"ל בחיי מוהר"ן (אות י"ז) כפי שמביאם ר' אלטער טעפליקער הי"ד ב'השפכות הנפש'; 'האדם הזוכה להיות רגיל להתבודד באמת ולפרש שיחתו לפני הש"י כראוי, בפרט אם זוכה להתבודד בשדות ובעירות, אזי הוא מרגיש בכל פסיעה ופסיעה שפוסע שם, 'טעם גן עדן', גם אח"כ,

ה'התבודדות' - דרך ישנה-חדשה

ידע לזהותה. הסוסים עצרו מאליהם ליד אכסניה נטולת גג.

רבינו ורבי שמואל יצחק ירדו מהעגלה ונכנסו אל הבית. היה זה פונדק חרב למחצה, ובה עבדו כמשרתים בני זוג יהודים. המשרת הכין את החדר הפנימי בשביל רבינו, רבינו שכב לישון, כשלפני כן הוא מבקש להכין עבורו תבשיל לסעודת הערב.

ביתיים ישב רבי שמואל יצחק עם המשרת בחדר הגדול ושוחח עמו. "אמור נא", שאלו, "מה שמה של עיר זו?" הלה ציין את שם העיר - ורבי שמואל יצחק השתומם: הלא עיר זו רחוקה מרחק רב מאוד מהמלון

שממנו יצאו אך לפני שעה קלה, וכיצד זה הגיעו לכאן כה מהר? ככל הנראה קפצה להם הדרך באופן על-טבעי.

כשהאוכל היה מוכן, ביקש מרבי המשרת

שמואל יצחק שיעיר את רבינו משנתו כדי שיאכל. הוא לא ידע מיהו רבינו, כי רבינו הביע את רצונו שלא יגלו מי הוא. מחמת יראת הכבוד לא הרהיב רבי שמואל איזיק עוז לגשת אל רבינו ולהעירו, והוא הטיל את התפקיד על המשרת.

רבינו התעורר, אך לא רצה לאכול, שילם למשרת על האוכל ויצא את הבית יחד עם רבי שמואל יצחק. הם עלו על העגלה, ושוב, הרבי מצווה שהעגלון יניח מידיו את המושכות, והסוסים ילכו מאליהם.

בתוך שעות מספר הם חזרו לאותו מלון שעזבו אמש. והנה פלא, רבי שמואל יצחק מנסה להיזכר בשם העיר המרוחקת שאליה הגיעו בקפיצת-הדרך - אך לשווא, שמה נמחה מזיכרונו!

באותה נסיעה נשגבה לחתונת בתו מרים, שכאמור התקיימה בחודש חשוון, היו הדרכים מלאות בוז בשל הגשמים הרבים שירדו, תוך כדי הנסיעה התפאר העגלון לפני רבינו בבקאותו בדרכים: "רבי, היינו צריכים לנסוע בדרכים בוציות, אבל עקפתי את הדרך סביב-סביב בדרכים יבשות וחזרנו שוב לדרך המלך"

בשמעו את דברי העגלון, נענה רבינו מיניה וביה:

"תעניות וסיגופים - הם דרך ישנה וכבושה להתקרב על ידה לשם יתברך, התבודדות - היא דרך חדשה להתקרב על ידה לשם יתברך, אולם היא שבה ומתחברת לדרך הישנה."

בשבת פרשת 'נח', ראש-חודש חשוון תקס"ה, התקיימה בעיר ברסלב עבור תושבי העיר שמחת ה'פארשפיל' - שמחה מקדימה לשמחת החתונה, לכבוד נישואי מרים בתו של רבינו הקדוש, מכיוון שהחתונה היתה אמורה להתקיים הרחק; בעיר וולטשיסק שעל גבול רוסיה-גליציה, מקום מגורי החתן - רבי פנחס בן הגאון רבי אריה-לייב סג"ל, רב העיר.

אל שמחת ה'פארשפיל' הגיעו חסידי רבינו ושאר תושבי ברסלב. רבינו היה שרוי בשמחה עילאית, עד שרקד, כעדות מוהר"ת, כמעט כל היום כולו. באותה השבת שתה רבינו מעט יין מחמת שמחת הנישואין

כנהוג, וכשהוא נשען על רבי מגדולי תלמידיו, רקד רבינו בעוד שמזמרים לפניו 'ניגון נאה והתעוררות של יראה', כי כך היתה דרכו בקודש, לרקד על ידי ניגון של התעוררות ויראה.

רבינו אמר על ניגון זה, כי הוא 'ניגון של קריאה וקרוז' - שעל ידו מזמינים אל החתונה את נשמותיהם של אבות המשפחה: הבעל-שם-טוב הקדוש, רבי נחמן מהורודנקה, ואמו של רבינו מרת פייגא. אחר כך, בערב, התבטא רבינו: "עדיין לא השתמשתי בזכות אבותי, ומה שהייתי בארץ-ישראל - היה אדברא, טובה להם!"

מלכתחילה היתה חתונתה של מרים - בת רבינו אמורה להתקיים בברסלב, מקום מגורי משפחת הכלה, כנהוג, אולם הרב מוולטשיסק שלח שליח אל רבינו עם בקשה שהחתונה תתקיים בעירו, מאחר שחלה במחלת עיניים, והנסיעה קשה עבורו. בטרם יצא רבינו לדרכו לוולטשיסק, ביקש מרבי נתן שיצטרף אליו, ואכן הוא זכה להתלוות לנסיעה. לנסיעה זו הצטרף גם רבי שמואל יצחק - מראשוני תלמידי רבינו, אשר לימים נתמנה לרב בעיר טשעהרין.

לעת ערב עצרו לנוח במלון. כשחזרו לעגלה אמר רבינו לרבי שמואל יצחק: "שב לצדי ואמור לעגלון שיניח את מושכות הסוסים מידיו, יקשרם לעגלה, והסוסים ילכו מאליהם". העגלון עשה כדבר רבינו, והסוסים פתחו בדהרה - - -

באותו רגע, ירד לפתע חושך סמיך ומכופל, עד שרבי שמואל יצחק לא הצליח לראות אפילו את פני רבינו שישב על ידו. העגלה אצה לדרכה, ובתוך שעה-שעתיים הגיעה לעיר כלשהי שרבי שמואל יצחק לא

מחאה מבטלת חזקה

(ש"ע הל' חזקת קרקעות)

תשפ"ד << דין נצח!

בתלת שנים הוי חזקה

(בבא בתרא מק חזקת הבתים)

תשפ"ב << תשפ"ג << תשפ"ד

בתלת שנים הוי חזקה שבת שפכי צום דריטן מאל!

מייסדיו הישירים בייביה ייגיל על חובת שפכה בולקס לקבוע את השנה השלישית או שרלו יקיים בנפשו כלל ארש בכל מקומות השוכנות או שבת שפכי הבעל.

בבתי הכבוד ליהודית מיר שנה בשנה בשבוע פחות בליק קום חוקק והעבודות נרבות בשבת השבת שחולקת ובריק - עת התבודדות שיהיה בל לך קום. אשירי שוכנו!

חוקק חקיקת סל ארש נפיש או חסום רבוע פניי תיילי חמבורות חסומים לו דריטן

שבת שפכי תשפ"ד << קובעים חזקה ליהודית

אנופנה ציוני דרך נתיבים סודים דור צדקת

02-5410100 02-4334444

מחאה מבטלת חזקה צעקה אחת מגלה את כל האמת!

כדי כפי המסוימות החזונית, כל צעקה ליהודית בחמבורות היא משה ניבוי דעת שופטירי נולא האני! - כל החוקק וחורגים שחא בביל משה לקבוע עובדות נבולא כאלו הפסיאת כן היא - אין רצופים בכך רצופים אור רק לעבוד את ה' ואלו אור שיכתי

כמו המסוימות החזונית, צעקה שחא אור של פיליא נולא היא מפיקטן את חוקק והנבלת על שחתי רח"י יום כל שום יח...

חוקק חקיקת סל ארש נפיש או חסום רבוע פניי תיילי חמבורות חסומים לו דריטן

שבת שפכי תשפ"ד: מרדחילים לצעיקן

אנופנה ציוני דרך נתיבים סודים דור צדקת

02-5410100 02-4334444

כשחוזר משם - אזי כל העולם 'חדש' בעיניו, ונדמה לו כאילו הוא עולם אחר, חדש לגמרי! עכ"ה"ק.

מלבד הסודות, אותם ודאי צפן רביז"ל במאמרו, ישנו גם המובן ו'מוסר ההשכל' הפשוט: ראשית, כשתתבודד לפני ה', תזכה להרגיש בכל פגיעה 'טעם גן עדן'! ושנית, וזהו הדבר הנוגע לעניינינו - כשתחזור, תראה לפתע 'עולם חדש לגמרי!' ה'שקר' של העולם, לא יטעה ויבלבל אותך! ההסתכלות על העולם תהיה שונה, ולא תיפול בעצת המרגלים!

והדברים כה מתאימים ל'תורה הזמנית' - תורה נ"ו קמא, עימה הולכים כעת אלפי אנ"ש, שבה מגלה רביז"ל שע"י 'אנחה דקדושה' זוכה האדם להינצל מהמן עמלק שאורב עליו לכבשו ולצוד אותו ברשתו!

הבה ונתבונן עד היכן הדברים מגיעים:

דור המדבר, דור דעה, החלו לבכות 'בכייה של חינו' שגרמה 'בכייה לדורות' שאת פירות הבאושים אנו אוכלים עד עצם היום הזה. הם הוסיפו 'להתאנח' מרורות 'אנחה דסטרא אחרא', כפי שקראנו בפרשיות האחרונות "זכרנו את הקישואים ואת האבטיחים" וכו' "מי יאכילנו בשר", וכיוצא, 'אנחה על תאוות ממון' כפי שמבארים מפרשי ה'תורה', את ה'צד המקביל' ל'אנחה דקדושה'.

הבכייה והכיסופים לסט"א, הם שהובילו לקריאה המרה: "ניתנה ראש ונשובה מצרימה", להתקשר בזוהמת עמלק - שקרי ובלבולי העוה"ז, היראות הנפולות וחוסר הביטחון בה', וכל המרעין בישין המסתעפים מכך, והכל בכוחה של אנחה ובכייה.

ולעומתם - כלב השתמש בכוח המופלא של 'אנחה ובכייה דקדושה' להינצל מרשת המרגלים, להינצל מהסט"א ולהתקשר בקדושה, עצת התבודדות הנעלה - ועימה חולל תיקון לדורות, כפי שציווה ה' לתת לו ולרעו אחריו לדורות עולם את העיר 'חברון' כאות ומופת לתיקון הנצחי שפעל בהתבודדותו שם, תוך שבעת הסכנה, הוא מוסר את נפשו - לעלות למקום מנוחת הצדיקים ולבקש על הצלת נפשו, וכל זאת כדי לא לטעות ולהיסחף אחר המורדים בה! וכלשה"כ: "אך בה' אל תמרודו", והעיר חברון שעברה בירושה לצאצאיו אחריו, מכריזה ואומרת: 'ראו גם ראו את שכרו של השופך שיחו לפני ה' שיזכה להינצל מעצת המרגלים, מהעולם הזה המעלים, המטעה והמבלבל' - כשמלבד ירושת העיר חברון, זכה כלב בהתבודדותו לראות 'עולם אחר, חדש לגמרי' לקבל מבט אמיתי ונכון, 'רוח אחרת' כנגד 'רוח המרגלים'.

בפרשת שלח, בה אנו מתכוננים ברגשי אש קודש ל'שבת שפכי' בפ' בלע"ט, בה יתאחדו בעזהש"ת, אנשי שלומינו היקרים בכל מקומות מושבותיהם להתחדש ולהתעורר ב'עצת העצות' שהנחיל רביז"ל לכל אחד ואחד ממקורביו, זכור נזכור את הבטחתו הנשגבה של אותו צדיק - להרגיש 'טעם גן עדן' בכל פגיעה ופגיעה, ולא פחות מכך - לקבל אספקלריא חדשה ומאירה על כל ה'עולם' אליו נשוב לאחר התבודדות, שהיא 'דיקות וביטול לה' כמבואר רבות בספריו הק', להימלט משגיאות, טעויות, ובלבולים, להתקרב לה' באמת ולא להיסחף אחר 'דעת הקהל' בפרט בימים סוערים וטרופים אלו (רוחנית וגשמית).

בואו ונתכונן כאחד לקראת שבת 'שפכי' הבעל"ט בתפילה ובהתבודדות לפני ה', שזוכה להינצל מממשלת עמלק בכוח ה'אנחה דקדושה', שזוכה לטעום 'טעם גן עדן' בכל פגיעה, ושזוכה בזכות התבודדות למבט חדש ונכון על העולם והסתרותיו, שלא נישאב, ולא ניסחף, ונחיה חיים טובים בצילו של הצדיק, ונזכה לתיקון נצחי, תיקון לדורות, בזכות 'בכייה של אמת', היפך ה'פגם' עליו נקרא בפרשה - פגם המרגלים שהיה 'בכייה של חינו' שגרם 'בכייה לדורות'.

שזוכה לנצל היטב את כל ימינו ושנותינו, ללכת בדרכי אבותינו הק' וכל הצדיקים הק' זי"ע, עליהם העיד רביז"ל בפירושו שכולם לא באו למעלתם ועניינם הנפלא כי אם ע"י התבודדות, אחד מהם לא נעדר מן ה'כלל' הזה. ובזכות קיום עצותיו הק' ייטב לנו כל הימים בזה ובבא, ונחיה חיי עולם בקדושת רבינו, אמן ואמן.

להערות והארות או לתרומות ניתן לפנות: "שבת שפכי דחסידי מסיכל" s300802010@gmail.com או לפל' 053.317.1480

עריכה והגהה: נחמן כ"ץ
כתיבה: דוד ידלר, נ.ג. איילזער, נחמן כ"ץ,
ד. ברסלבר